

ท่องแดนภาษามลายูถิ่น

พยัญชนะยาว (Long Consonant)

รุสลัน อุทัย¹

คอลัมน์ประจำภาษามลายูถิ่นปัตตานีฉบับนี้ ขอเสนอ “พยัญชนะยาว” ในภาษามลายูถิ่นปัตตานี ท่านผู้อ่านบางท่านดูหัวข้อแล้วอาจจะแปลกใจว่า พยัญชนะมีสั้นยาวด้วยหรือ โดยปกติคุณสมบัติสั้นยาวจะเกิดขึ้นกับสระ เช่น ในภาษาไทยสระ -ะ เป็นสระสั้น ส่วนสระ -า เป็นสระยาว ในประเด็นนี้ ภาษามลายูถิ่นปัตตานีอาจแปลกไปหน่อย เพราะคุณสมบัติสั้นยาวนี้ไม่ได้ปรากฏกับสระแต่กลับเกิดขึ้นกับพยัญชนะ ท่านผู้อ่านดูตัวอย่างคู่คำต่อไปนี้

/l̥abɔ/ ‘กำไร’   /l̥:abɔ/ ‘แมงมุม’
/bunɔ/ ‘ดอก (ไม้)’   /b:unɔ/ ‘ออกดอก’

จากตัวอย่างคู่คำข้างต้น /l/ ในคำว่า /l̥abɔ/ ‘กำไร’ และ /b/ ในคำว่า /bunɔ/ ‘ดอกไม้’ เป็นพยัญชนะสั้น ส่วน /l̥:/ ในคำว่า /l̥:abɔ/ ‘แมงมุม’ และ /b:/ ในคำว่า /b:unɔ/ ‘ออกดอก’ นั้นเป็นพยัญชนะยาว พยัญชนะยาวนี้จะปรากฏในตำแหน่งต้นคำเท่านั้น สำหรับการออกเสียงนั้นมีการเน้นเสียง

แต่ต่างจากการเน้นเสียงโดยทั่ว ๆ ไป (stress) อย่างไร ก็ตามถ้าเป็นไปได้ ผู้เขียนอยากให้ท่านผู้อ่านลองนำ คำตัวอย่างข้างต้นไปทดสอบกับเจ้าของภาษาดู แล้วจะได้ทราบถึงการออกเสียงที่ชัดเจนที่สุด

พยัญชนะยาวในภาษามลายูถิ่นปัตตานีนี้ บางครั้งเรียกว่า พยัญชนะซ้ำ (Double Consonant) อันที่จริงพยัญชนะยาวและพยัญชนะซ้ำนั้นไม่ใช่ชนิดเดียวกัน จากการศึกษาเชิงกลศาสตร์ (acoustic phonetic) ของ Arthur Abramson (1986) พบว่า พยัญชนะดังกล่าวนั้นเป็นพยัญชนะยาวไม่ใช่พยัญชนะซ้ำ

เนื่องจากความสั้นยาวของพยัญชนะในภาษามลายูถิ่นปัตตานีเป็นหน่วยเสียง ดังนั้นเวลาออกเสียงจึงต้องให้ถูกต้อง มิฉะนั้นจะทำให้เกิดปัญหาในการสื่อสาร เช่น ประโยค /k:udɔ tu punɔh dɔh/ “มันนั่งตัวนั้นพังแล้ว” ถ้าออกเสียง /k:/ เป็นพยัญชนะสั้น /kudɔ tu punɔh dɔh/ จะทำให้มีความหมายว่า “ม้าตัวนั้นพังแล้ว” ซึ่งเป็นประโยคที่มีความหมายผิด

เอกสารอ้างอิง

- Abromson, Arthur S. 1986 “Distinctive Length in Initial Consonant : Pattan Malay.”
A paper given at the 11th Meeting of the Acovsitic Societh of America, Cleveland, Ohio.

¹ อาจารย์ ภาควิชาภาษาตะวันออก คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์